

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Ch. R.
nar. X
st. přísl. X
pobytem X

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2022, čj. KRPB-215354-49/ČJ-2021-060022-SVZ

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 23. 3. 2022 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2022, čj. KRPB-215354-49/ČJ-2021-060022-SVZ (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 70 dnů do dne 22. 5. 2022 ve smyslu ustanovení § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná poukázala na prvotní rozhodnutí o zajištění ze dne 25. 11. 2021, č. j. KRPB-215354-20/ČJ-2021-060022-SVZ (dále jen „prvotní rozhodnutí o zajištění“), jímž byl žalobce zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění na dobu 110 dnů, tzn. do dne 13. 3. 2022.
3. Dále žalovaná odkázala na ustanovení § 124 odst. 3 a § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“), jakož i relevantní ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 ZPC. Shrнула rozhodné skutečnosti pro zajištění žalobce.
4. Z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl zadržen dne 24. 11. 2021 na bývalém hraničním přechodu Lanžhot ve směru na Brno, kde se žalobce skrýval v prostoru pod návěsem kamionu. Žalobce nepředložil žádný platný cestovní doklad, vízum nebo povolení k pobytu, a proto byl zajištěn za účelem provedení dalších šetření. Následně bylo téhož dne zahájeno se žalobce m řízení o uložení správního vyhoštění, a to podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 ZPC.
5. V řízení o uložení správního vyhoštění bylo zjištěno, že žalobce ztratil cestovní pas neznámo kde. Cestoval přes Řecko, Bosnu a Hercegovinu, Maďarsko až do ČR v podvozku kamionu. Cílem jeho cesty je Německo, kde by chtěl pracovat jako elektrikář. Je svobodný a nemá děti, rodinu má v Alžírsku. V případě návratu mu tam nic nehrozí. V ČR zůstat nechce.
6. V době trvání prvotního zajištění žalovaná zkoumala důvody pro trvání zajištění. Dne 30. 11. 2021 byla zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení bytového režimu cizinců (dále jen „ŘSCP“) žádost o ověření totožnosti a zajištění vydání náhradního cestovního dokladu se všemi přílohami. Dne 2. 3. 2022 zaslalo ŘSCP žalované kopii vydaného cestovního dokladu (Laissez-Passer) vydaným příslušnými orgány Alžírsko. Realizace správního vyhoštění se podle tohoto sdělení měla uskutečnit dne 10. 3. 2022 v 6:30 hod. letecky na trase Praha – Paříž – Alžír.
7. Dne 10. 3. 2022 bylo žalované sděleno ze strany ŘSCP, že realizace správního vyhoštění žalobce se neuskutečnila z důvodu problematického chování cizince, který byl následně kapitánem letadla společnosti Air France vyloučen z přepravy. Následně byl žalobce eskortován zpět do ZZC Balková. ŘSCP výslovně uvedlo, že z jeho strany bude přistoupeno k opětovné přípravě realizace správního vyhoštění shora uvedeného cizince s bezpečnostním doprovodem zpět do domovského státu.
8. Dále se žalovaná zabývala možností uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b ZPC a shledala, že tento postup není v důsledku nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR ze strany žalobce a zmaření správního rozhodnutí možný.

Žalobce nemá pobytové oprávnění a nemá zde ani zajištěno ubytování. Nemá ani adekvátní finanční prostředky k zabezpečení základních životních potřeb. Jeho důvěryhodnost je značně narušena. Svým jednáním dal žalobce najevo, že by uložené opatření nerespektoval. Dále žalovaná neshledala, že by prodloužením zajištění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

9. Ohledně potenciality realizace pravomocného správního vyhoštění žalovaná odkázala na sdělení ŘSCP ze dne 10. 3. 2022, z něhož plyne, že k opětovné přípravě realizace správního vyhoštění bude třeba požádat o víza pro doprovázející policisty, pro vstup na území Alžírsko, požádat Velvyslanectví Alžírsko o vydání nového cestovního dokladu pro žalobce, zajistit letenky a ubytování pro policisty, PCR testy a zajistit povolení tranzitu přes Paříž u příslušných francouzských policejních orgánů. Zajištění veškerých náležitostí potřebných k zajištění realizace správního vyhoštění, zejm. víz pro doprovázející policisty bude trvat minimálně dva měsíce.
10. S ohledem na to byla stanovena i doba prodloužení zajištění o 70 dnů do 22. 5. 2022, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaná uzavřela, že nepochybně existuje reálný předpoklad pro realizaci vyhoštění žalobce, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala jmenovaného z území ČR vyhostit.

III. Žaloba

11. V žalobě ze dne 14. 10. 2021 uvedl žalobce následující žalobní body. Předně namítl, že žalovaná porušila ustanovení § 124 odst. 3 ZPC ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Konkrétně vysvětlil, že podle odhadu žalované budou všechny kroky trvat minimálně dva měsíce. Žalobce s tímto odhadem a zejm. s prodloužením doby zajištění nesouhlasí, neboť nelze předpokládat, že v době 70 dnů skutečně dojde k realizaci správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobce byl zajištěn od 25. 11. 2021, a termín realizace původního správního vyhoštění byl stanoven na den 10. 3. 2022, nelze rozumně předpokládat, že by žalovaná za 70 dnů stihla výše uvedené kroky směřující k realizaci správního vyhoštění.
12. Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí také nesděluje, jakým způsobem bude postupovat k urychlení výše popsaných kroků, které v běžném režimu procesu trvají minimálně 4 měsíce. V tomto směru napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, kdy podle žalobce realizaci správního vyhoštění nelze rozumně předpokládat, a tudíž prodloužení zajištění představuje nezákonný zásah do jeho práv.
13. Stran přiměřenosti doby zajištění odkázal žalobce na právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že v průběhu doby prodloužení zajištění skutečně dojde k realizaci správního vyhoštění. K tomu odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 – 39.

14. Součástí přehledu úkonů popsaných v napadeném rozhodnutí není ani přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází procesu správního vyhoštění. Tvrzení, že realizace jednotlivých kroků bude trvat minimálně 2 měsíce, je zcela obecná a lze jej vztáhnout na jakéhokoli vyhošťovaného cizince. Odůvodnění délky doby prodloužení zajištění je tedy zcela paušalizující.
15. Žalobce dále poukázal na mimořádný charakter institutu zajištění jako zásahu do osobní svobody cizince. Podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, a také usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Pro neuskutečnitelnost správního vyhoštění postačí pak „*pravděpodobná absence reálného předpokladu pro jeho vyhoštění*.“ Naopak, k zajištění cizince může dojít jen tehdy, je-li reálný předpoklad pro jeho vyhoštění.
16. Žalobce uzavřel, že prodloužení zajištění žalobce je třeba považovat za nezákonné a rozporné s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

IV. Vyjádření žalované

17. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula relevantní právní úpravu obsaženou v ustanovení § 125 a § 126 písm. a) ZPC a uvedla, že zajištění bylo prodlouženo proto, že realizace správního vyhoštění byla zrušena z důvodu problematického chování cizince, který byl z tohoto důvodu vyloučen kapitánem letadla společnosti Air France z přepravy. Realizace jeho správního vyhoštění tedy bude muset být provedena s bezpečnostním doprovodem. Proto bude nutné zajistit pro doprovázející policisty cestovní náležitosti a pro žalobce nový náhradní cestovní doklad. Jako potřebnou dobu pro získání dokumentů uvedlo ŘSCP dobu minimálně dvou měsíců.
18. V případě, že by se žalované nepodařilo v době prodloužení zajištění zajistit veškeré přepravní dokumenty a vyhoštění žalobce uskutečnit, ZPC umožňuje prodloužit délku doby zajištění žalobce i nad 180 dnů s odkazem na skutečnost, že žalobce zmařil výkon správního vyhoštění.
19. Žalovaná považuje vyhoštění žalobce za fakticky uskutečnitelné, což potvrzuje skutečnost, že mu byl vydán náhradní doklad. Skutečnost, že žalobce zmařil výkon správního vyhoštění, nelze přičítat žalované k tíži.
20. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
22. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních

§ 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 1 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.

23. Ze **správního spisu** vyplývá, že žalobce byl zadržen dne 24. 11. 2021 při kontrole na bývalém hraničním přechodu Lanžhot směr Brno bez cestovního dokladu či víza. Po lustraci v informačních systémech s ním bylo zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění, v rámci něhož žalobce při výslechu dne 25. 11. 2021 vypověděl, že cestoval ze země původu od července 2021 přes Turecko, Řecko, Albánii, Bosnu a Hercegovinu a Maďarsko až do ČR, kde nechtěl vystoupit. Cílem jeho cesty je Turecko. V EU má pouze tetu v Německu. V zemi původu pracoval jako elektrikář, přičemž tuto profesi by chtěl vykonávat i v Německu. Měl u sebe hotovost cca 20 EUR.
24. Téhož dne bylo vydáno také prvotní rozhodnutí o zajištění na dobu 110 dnů a také rozhodnutí č. j. KRPB-215354-19/ČJ-2021-060022-SVZ, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států EU, byla stanovena v délce tří let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 12. 2021. Ze sdělení ŘSCP ze dne 2. 3. 2022, vyplývá, že téhož dne byl alžírskými orgány zaslána žalované kopie cestovního dokladu (Laissez-Passer). Na základě toho začalo ŘSCP zajišťovat náležitosti k realizaci vyhoštění. Návrat žalobce byl zajištěn leteckou cestou dne 10. 3. 2022 linkou Praha – Paříž Alžír s tím, že byla zajištěna tříčlenná policejní eskorta. Na základě toho byl žalobce propuštěn dne 10. 3. 2022 ze ZZC Balková k realizaci správního vyhoštění – návratu do Alžírska.
25. Podle sdělení ŘSCP ze dne 10. 3. 2022 byla realizace správního vyhoštění zmařena „problematickým chováním“ žalobce, který byl vyloučen z letecké přepravy kapitánem letadla. Proto bude přistoupeno k přípravě opětovné realizace správního vyhoštění, pročez bude nezbytné požádat o víza pro doprovázející policisty cestou Ministerstva zahraničních věcí ČR, požádat Velvyslanectví Alžírské demokratické a lidové republiky o vydání nového cestovního dokladu pro žalobce, zajistit letenky a ubytování pro policisty, PCR testy, zajistit povolení tranzitu přes Paříž u příslušných francouzských policejních orgánů. Toto zajištění veškerých náležitostí bude podle ŘSCP trvat minimálně dva měsíce.
26. Žaloba **není důvodná**.
27. Krajský soud úvodem shrnuje, že žalobce byl v předmětné věci zajištěn za účelem jeho správního vyhoštění ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC. Podle tohoto ustanovení platí, že *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*

28. Krajský soud uvádí, že z hlediska podmínek pro vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince skutkový stav odpovídal zákonnému rámci. Žalobce nedisponoval žádným cestovním dokladem a v řízení projevil svůj úmysl dobrovolně nevycestovat zpět do Alžírsku a setrvat na území členských států EU (konkrétně v Německu). Zjištěný skutkový stav svědčí o tom, že se v jeho případě jedná o ilegální migraci do EU s ekonomickou motivací za účelem obstarání lepšího výděлку. Žalobce navíc chtěl pokračovat v cestě do Německa, tedy pokračovat ve svém protiprávním jednání (neoprávněném překračování hranic členských států EU ve spojení s neoprávněným pobytem na území EU). Ve věci bylo vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění na dobu 3 let, které nabylo právní moci. Žalobce pak nevzněl žádné konkrétní žalobní námitky týkající se důvodů pro prodloužení zajištění.
29. Pokud se týká podmínky potenciality realizace účelu zajištění, v tomto případě výkon správního vyhoštění, krajský soud uvádí následující. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že veřejná moc nemůže jednotlivce osobní svobody zbavit. Připustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny, zákoně o pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návrátová směrnice“). Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice vyplývá, že jednou z podmínek zákonnosti zajištění je existence reálného předpokladu vyhoštění. Každé zajištění cizince musí sledovat konkrétní účel – v tomto případě uskutečnění správního vyhoštění žalobce. Zajištění nemůže obstát, pokud během něj tento účel nebude reálně možné naplnit.
30. Z hlediska požadavku uskutečnitelnosti účelu zajištění je požadováno, aby byla realizace účelu zajištění možná (potencialita realizace vyhoštění). Krajský soud v tomto ohledu vychází z názoru Nejvyššího správního soudu obsaženém v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-6, přístupném na www.nssoud.cz, podle něhož *správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*
31. V první řadě krajský soud uvádí, že odůvodnění uskutečnitelnosti účelu zajištění v době prodloužení zajištění je v napadeném rozhodnutí zcela jasně a srozumitelně vymezeno. V předmětné věci krajský soud neshledal žádný důvod, proč považovat postup žalované za nezákonný.
32. Co se týká uskutečnitelnosti realizace správního vyhoštění ve stanovené době, o kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo, krajský soud uvádí, že argumentace žalobce v tomto směru je zcela nepodložená. Je třeba v první řadě uvážit, že v předmětné věci již jednou proběhl u proces ověřování totožnosti žalobce

alžírskými orgány (žalobce neměl cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti) a tato byla úspěšně ověřena. Na základě takto ověřené totožnosti byl vydán náhradní cestovní doklad, na který měl žalobce vycestovat při pokusu o navrácení do Alžírsko leteckou cestou dne 10. 3. 2022.

33. Pokud žalobce dovozuje, že ve stanovené době zajištění není možno stihnout kroky, které žalovaná – v souladu se sdělením ŘSCP ze dne 10. 3. 2022 – popsala v napadeném rozhodnutí, neboť standardně trvá tento proces 4 měsíce, jde o tvrzení účelové a nepodložené. V případě žalobce trval proces ověření totožnosti skrze součinnost ŘSCP a Velvyslanectví Alžírsko cca 3 měsíce a jeden týden, přičemž je třeba zdůraznit, že proběhl ve stanovené době prvotního zajištění žalobce a byl úspěšný. Nelze očekávat, že by nyní měl proces získání nového náhradního cestovního dokladu trvat znovu stejnou dobu, když žalobce již prošel procesem ověření totožnosti.
34. Vzhledem k tomu, že vyhoštění (navrácení) žalobce bylo prokazatelně zmařeno jeho vlastním jednáním, vznikla zcela legitimní potřeba prodloužení zajištění žalobce, na kterou žalovaná reagovala vydáním napadeného rozhodnutí. Podle ustanovení § 125 odst. 1 až 3 ZPC platí, že *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. (2) Policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud a) cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, b) cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, nebo je odmítá uvést, nebo c) v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. (3) Doba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
35. Zákonná úprava zde v zásadě koresponduje s právem Evropské unie, konkrétně čl. 15 návratové směrnice, který stanoví mimo jiné maximální dobu pro trvání zajištění. Zajištění nesmí v zásadě přesáhnout šest měsíců (čl. 15 odst. 5 návratové směrnice, srov. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví tuto dobu na 180 dnů). Výjimky z tohoto pravidla, za nichž je možné šestiměsíční dobu zajištění prodloužit o dalších dvanáct měsíců, jsou taxativně vymezeny v odstavci 6 téhož ustanovení. Při určení délky zajištění či jeho prodloužení v konkrétním případě je třeba mít na paměti, že „[j]akékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna“ (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice).“
36. Cílem stanovení maximální doby zajištění je „zvláště omezit ztrátu svobody státních příslušníků třetích zemí v případě nuceného vyhoštění“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, El Dridi, C-61/11 PPU, bod 43, obdobně rozsudek ze dne 30. 11. 2009, Kadzoev, C-357/09 PPU, bod 56). Návratová směrnice tak zamýšlí zohlednit

- judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které zásada proporcionality vyžaduje, aby zbavení svobody osoby, proti níž je vedeno řízení o vyhoštění či vydání, netrvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, to znamená, aby nepřekračovalo lhůtu nezbytnou k dosažení sledovaného cíle (rozsudek El Dridi, bod 43). Podmínkám, za nichž lze cizince zajistit, i délce zajištění se Evropský soud pro lidská práva věnoval např. v rozsudcích ze dne 18. 12. 1986, Bozano proti Francii, stížnost č. 9990/82; ze dne stížnost č. 19776/92; ze dne 5. 2. 2002, Čonka a další proti Belgii, stížnost č. 51564/99; ze dne 27. 11. 2003, Shamsa proti Polsku, stížnosti č. 45355/99 a 45357/99; ze dne 25. 1. 2005, Singh proti České republice, stížnost č. 60538/00; ze dne 27. 1. 2008, Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07; ze dne 29. 1. 2008, Saadi proti Spojenému království, stížnost č. 13229/03; ze dne 12. 2. 2009, Nolan a další proti Rusku, stížnost č. 2512/04; či ze dne 19. 2. 2009, A. a další proti Spojenému království, stížnost č. 3455/05).
37. Z hlediska stanovení doby prodloužení zajištění v napadeném rozhodnutí se žalovaná dostala k vyčerpání základního limitu stanoveného v § 125 odst. 1 ZPC (180 dnů). Další prodloužení zajištění zákon umožňuje v této situaci z důvodu, že žalobce prokazatelně zmařil výkon správního vyhoštění, a to až do maximálního limitu 545 dnů doby zajištění. Tato alternativa prodloužení délky doby zajištění reflektuje obecný právní princip, že nikdo nesmí mít prospěch ze svého nepoctivého jednání, in eventum též princip zákazu zneužití práva. V předmětné věci je evidentní, že existuje příčinná souvislost mezi chováním žalobce a neuskutečněním správního vyhoštění (navrácení žalobce) v době prvotního zajištění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 8 As 67/2012 – 54, přístupný na www.nssoud.cz).
38. I pokud by však žalovaná nevycházela z perspektivy eventuálního dalšího prodloužení doby zajištění na základní limit 180 dnů, má krajský soud za to, že mohla důvodně a rozumně předpokládat, že ve stanovené době zajištění 70 dnů bude možno vycestování žalobce uskutečnit (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č.j. 10 Azs 101/2017-28, přístupný na www.nssoud.cz).
39. Zároveň tato doba koresponduje s informací ŘSCP, že potřebná doba k opětovnému zajištění nezbytných náležitostí pro realizaci vyhoštění žalobce bude minimálně 2 měsíce. Žalovaná se tedy při stanovení doby prodloužení zajištění nedopustila vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu věci žádného excesu a využila základního zákonného limitu doby zajištění za účelem správního vyhoštění cizince.
40. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak přiměřeně popsala, jaké budou její další kroky za účelem vydání nového náhradního cestovního dokladu Velvyslanectvím Alžírsko a následné opětovné zařízení průvozu cizince a jeho přeprava do země původu. Další kroky spočívají zejm. v zařízení letenky a policejní eskorty a průvozu žalobce přes území dalších států, kdy je třeba zajistit administrativní záležitosti prostřednictvím orgánů dožádaného státu (v případě členských států EU např. společný postup upravený v rámcové podobě Směrnicí Rady 2003/110/ES ze dne 25. listopadu 2003 o pomoci při tranzitu za účelem vyhoštění leteckou cestou).
41. Žalobcem připomínané standardy pravděpodobnosti, které musí být naplněny pro pokračování zajištění, tedy nebyly žalovanou porušeny. Z dosavadního průběhu součinnosti se zastupitelským úřadem Alžírsko totiž vyplývá, že vycestování žalobce

do země původu v zásadě nic – kromě jeho vlastní neochoty podvolit se pobytovému opatření – nebrání. Pokud by navíc bylo vycestování žalobce provedeno dříve než za 70 dnů, doba zajištění se tomu přiměřeně zkrátí a žalobce bude ze zajištění propuštěn dříve za účelem realizace jeho vycestování.

42. Krajský soud závěrem shrnuje, že podle jeho názoru není napadené rozhodnutí ani nepřezkoumatelné, ani nezákonné, a proto je žaloba jako celek nedůvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, pročež se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. dubna 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce